

Al·legoria

L'un era jove, més bé prim, de pit enfonsat, pell blanquinosa, cabells pèl-rojos i enrullats, amb el rostre rodó i ple de pigues, com un torn de terrissaire esguitat per gotes de fang. També era molt alt, i, evidentment, el món no estava fet a la seva mida. Des de l'estirada de l'adolescència havia hagut d'aprendre a anar encorbat arreu, a fi de no ensopegar amb els sostres -els de la parròquia dels dissabtes, els de cals amics, els de les aules, els de la casa familiar...-. Fins i tots pels carrers, si aquests estaven farcits de gent per alguna festa, mirava de dissimular l'alçada. Però tampoc li agradaven gaire, les festes. Preferia, ja fos per interès genuí o per hàbit, quedar-se a la casa, tancat a l'habitació, dedicant les hores llargues del capvespre a treure endavant la carrera de medicina, igual que son pare, igual que el seu padrí, igual que un seguit llarg i lloable d'etcèteres amb el mateix llinatge.

L'altre també era prou jove, tot i que es podria dir que més madur. Enèrgic, exuberant, vital, i una mica prim, però amb el pit inflat. La pell, fosquíssima i lluent, com la closca d'un escarabat, com el vellut negre, com l'eben. El cap, rapat. Era altíssim, també, i d'ençà que havia arribat aquí, no s'havia limitat a buscar una feina, sinó també els entorns i les persones amb qui poder compartir aquesta alçada de la que ja no s'avergonyia. Al matí, el que fes falta per a guanyar-se el sou; al vespre, el que necessités en aquell moment (solitud, alcohol, sexe, pastilles, plorar, baralles) per esborrar l'enorme caixa claustrofòbica de la que havia fugit, de la que no volia parlar amb ningú.

En definitiva, l'un era ésser diürn, establert en els funcionals engranatges que s'havia construït -o que li havien construït-, encabit d'alguna manera en algun sistema borrós i intangible que podem anomenar societat. L'altre era imatge del vespre, nítid, furtiu; semblava no necessitar mai dormir, infatigable, incandescent. El contrast de situacions que havia viscut i vivia feia que assaborís amb delera l'alliberament, tot allò que ara podia fer, durant tant de temps reprimint: la capacitat d'incorporar-se completament.

La primera trobada fou, per tant, purament fortuïta -s'alinearen els astres, Déu es despistà com sempre, o l'atzar va tornar a fer de les seves-, una casualitat com

tantes altres en les què hom mai es detura a pensar. L'un ni se n'adonà. L'altre sí. El resseguí amb uns ulls que somreien, encuriosits, fins que girà la cantonada i desaparegué. Després se n'oblidà i s'entregà al crepuscle enterbolit i llurs jocs i rites.

El dissabte següent, l'un tornava a missa, i la mirada seguia fixa al terra. L'altre just acabava un encàrrec de transport a una casa vora l'església, i vesprejava. L'entrellucà apropant-se, capcot, d'enfora. Sense pensar-s'ho gaire, l'interceptà. Un primer compliment no gaire eloqüent i una mirada que ho compensava bastaren per destapar una capsa de Pandora que l'un creia haver aconseguit segellar durant la seva pubertat. Tot volava esvalotat a dins seu, així que es refugià en l'ofici que just començava. L'altre se sobtà, però la idea d'haver de treballar una mica més per aconseguir conèixer el gust d'aquell pèl-roig pigat l'encisà de sobte. L'esperà fins que acabà, i tornà a acostar-se. L'un el defugí ràpidament, però aquell vespre es masturbà pensant en els pòmuls prominents i la marcada mandíbula d'aquell desconegut que se li havia atançat i somrigut quan entrava a missa.

L'altre no va fer res aquella nit. Ni festa, ni drogues, ni desconeguts. Ni dormir, pensant en l'encontre davant l'església. Se sentí estrany fins al dissabte següent, quan ho tornà a intentar, amb el mateix èxit que la setmana passada. Tot se seguí així, durant uns quants dissabtes més, fins que per fi s'inicià una primera conversa, com la flama que s'aconsegueix alçar després d'haver emprat un grapat de llumins.

La conversa s'allargà, sabent-se valuosa. La lluna, que havia nascut abans que la tragèdia, i que per tant sabia que tots dos eren fidels a la moral tel·lúrica i primigènia, incorrupta, els escortava muntada sobre el cavall del vespre pels carrers i pels bars de ciutat. L'un no era gaire xerrador. L'altre sí, i això resultà que funcionava prou bé. Li parlà de tot, de sufisme i de sofisme, de Nietzsche, dels *Smiths*, i en definitiva, d'una altra forma d'entendre el món. L'aurora acabà despertant-se, mandrosa, i els seus recorreguts van ser forçats a bifurcar-se.

Tot fou cíclic durant un parell de setmanes, i a tots dos els estava agradant prou viure.. El punt d'inici i el final eren els dissabtes. L'un, del temple a la taverna. L'altre l'esperava, i mai venia del mateix lloc. Tots dos després passejaven, fent voltes.

Un dia, en acord inefable i mutu, van seguir en línia recta. Baixaren fins al mar. La lluna, vella bruixa pagana, va córrer les tupides cortines de la nit perquè cap déu, ni el que l'un temia, ni el que l'altre rebutjava, pogués imposar impediments a la imminent consumació. Sota la llum líquida i lletosa, l'un semblava estàtua d'alabastre translúcid i delicadíssim, l'altre adquiria la iridiscència grisa de la perla i del nacre. Es dispararen dos o tres sospirs. La lluna va tancar els ulls. En la intimitat absoluta, eclipsi i silenci. Desdibuixaren com lleons els contorns que els delimitaven. Enderrocaren les parets que els contenien, i els murs decrepits de més de dos mil·lennis de morals errívoles. S'espolsaren, amb nerviosa tremolor excitada, fins a la més ínfima engruna d'individualitat; tanmateix, aquell vespre van convertir-se, potser per primera vegada, en ells mateixos.

Els van despertar les besades fugisseres l'escuma. L'un se sentí ditxós. L'altre s'esverà quan encara no havia sortit de la inconsciència del somni. El perquè? A molts que havien fet el mateix viatge els passava. L'aprensió a la mar després de les tribulacions enmig l'onatge intempestiu, per assegurar la supervivència.

—Construirem una casa lluny de tot això, lluny dels teus i dels meus orígens. Una casa sense sostres, on mai més haguem d'encorbar-nos. —digué l'un, en la frase més llarga que li havia dedicat mai a l'altre.

Aquest fou el nou cicle de les setmanes, que confluïen en els dissabtes clandestins sobre l'arena i sobre la nit. Així serien fins que l'un acabés la carrera de medicina, i l'altre el pogués acompanyar ben lluny.

Però a vegades una família ultracatólica i una deportació a un país totalitari del nord-oest africà són suficients per esmicolar aquest tipus de somnis.

La lluna, compadint-se obrí amb esforç un trau en el negre, i tots dos s'hi aixoplugaren. Dormen arraulits, esperant el dia en què puguin tornar al món, aquesta vegada, completament drets i orgullosos.